

בש"פ 17/20 - דמיטרי לוינטנט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 17/20

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

העורר: דמיטרי לוינטנט

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות
אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית
המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 31.12.2019
(כבוד השופטת מ' בן ארי) ב-מ"ת 27125-02-19

תאריך הישיבה: י"ב בטבת התש"ף (9.1.20)

בשם העורר: עו"ד אלון שליכטר
בשם המשיבה: עו"ד שרית חתוקה

החלטה

לכתחילה ביקש העורר הסרת האיזוקהאלקטרוני ולאפשר לו יציאה לעבודה. אולם בהמשך צימצם את בקשתו
לאפשר לו חלונות התאוררות קבועים, ומשבקשתו נדחתה הוגש הערר שלפניי.

לאחר עיון בכתובים ומשמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים, ובמכלול השיקולים הצריכים לעניין, ראיתי מקום
להיענות באופן חלקי לערר - ולפתוח חלונות לצורכי התאוררות אולם במתכונת מצומצמת מזו שביקש העורר. כך, תוך
שלקחתי בחשבון את חלוף הזמן מאת שהעורר נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני, את העובדה שתנאי המעצר לא הופרו,
ואת מצבו הנפשי של העורר כפי שניתן לו ביטוי בתסקיר שירות המבחן מיום 5.12.2019 תוך שהמליץ לאשר פתיחת
חלונות קבועים "על מנת להקל הלחץ הרגשי שחוהה". מצב דברים זה בא לטעמי בגדרי הוראת סעיף 22ד(ג)(2) לחוק

סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 שלפיו חלון פיקוח יכול שיהיה "לתכלית אחרת שהומלצה בתסקיר המעצר" (ראו בש"פ 5594/18, החלטת השופט י' אלרון מיום 15.8.2018).

בהינתן האמור, ייפתחו חלונות לעורר לצרכי התאווררות שלוש פעמים בשבוע בימים א', ג', ה' בין השעות 12:00-14:00; כך בליווי צמוד של אחד המפקחים בכל עת וברדיוס שלא יעלה על 3 קילומטרים ממקום המעצר בפיקוח.

ניתנה היום, י"ב בטבת ה'תש"ף (9.1.2020).

ש ו פ ט ת